

να προσέχουσε στο χρέμα. Ο Τριτσιμπιδας πήγα-
νε ταχτικά στην αρβωνιαστική του, φορτωμένος με
δώρα. Είτανε πολύ πλούσιος, περήφανος κι άκατά-
δεχτος στους ντόπιους. Οί Λαλιώτες κ' οί Δουκιώ-
τες τον ζηλεύανε και θέλανε να τον εκδικηθούνε.

Κλητήρας τής Δημαρχίας είτανε ο Ντούρος,
φτωχόπαιδο, αλλά λεβέντης και τραγουδιστής. Το
δημοτικό κατάστημα είτανε απέναντι απ' το σπίτι
τής Μαριόρης. Η όμορφη Λαλιώτισσα είχε ανάψει
και στην καρδιά του Ντούρου σεβδά, και σά δέν εί-
χε ύπηρεσία, έπαιρνε το λιογκάρι και παίζοντας
άφηνε να βγαίνει τής καρδιάς του ο πόνος. Η Μα-
ριόρη όμως είχε μόνο στον αρβωνιαστικό τόνου της
και δέν έβλεπε την ώρα που θα γινότανε ο γάμος.

Η βλοσυρή αυτή μέρα πλησίαζε νύκθη. Σέμια
βδομάδα θα γινότανε τά στέφανα. Τά νυφικά και τά
κανίσκια έτοιμα. Ο γαμπρός, οί συμπεθέροι και ο
νονός ξεκινούνε χαράμματα το Σάββατο, για να-
ναι στού Λάλα το βράδυ, και γίνει την άλλη μέρα,
την Κυριακή ο γάμος.

Άλλ' ο Ντούρος, που τον έβουθησαν οί ζηλό-
φθονοι πατριώτες του, είχαν απ' τή Πέφθη κλέψει
τή Μαριόρη και την έπηγε στα βουνά. Ο Τρι-
τσιμπιδας δέν τόμαθε. Πέφτουμε όλοι τότε οί Λα-
λιώτες με λόγια γλυκά και με φοβέρες για να κα-
ταφέρουνε τή Μαριόρη να πάρει το Ντούρο. Η κο-
πέλλα ντροπιασμένη, που έμεινε στα βουνά δέν είχε
πιά πρόσωπο να ιδεί τον αρβωνιαστικό της, έδωκε
τό λόγο της και το Σάββατο, την ώρα που ξεπέ-
ζευε του Τριτσιμπιδας το συμπεθερικό, παντρεύοντα-
νε το Ντούρο. Ολιμμένος ο Τριτσιμπιδας γύρισε στη
Μπαρμπάσαινα και την ίδια μέρα στεφανώθηκε με
μια πατριώτισσά του.

Δέν έφτασε η εκδίκηση αυτή για τον Τριτσιμ-
πίδα, άλλ' οί Λαλιώτες κάμανε και τραγουδι για να
παραστήσουνε πως η Μαριόρη θέλοντας προτίμησε
το Ντούρο, ενώ η αλήθεια είναι πως την εκλεψε χω-
ρίς να τότε θέλει, και το ντροπιασμα που πάθε στα
βουνά, την έκαμε να τον πάρει :

Στο Λαλιόκο μαχαλά, χορεύει η Μαριόρη μπροστά,
με τους Τούρκους, με Λαλιότους και με τους Κα-
[ραμερούς
—Πούνα θα πάρης Μαριόρη;—Θέλω το Ντού-
[ρο πουν' παιδί,
πουν' παιδί και παληκάρι και βαρεϊ και το λιογκάρι.
—Έβγα ψηλά στο διάσελο, και κύττα τή Μπαρ-
[μπάσαινα,
για να ιδής τον Τριτσιμπιδας, πώχει άμπέλια και σταφίδα
πώχει τα σπίνια τα ψηλά, με τα μπολκόνια τα πλεχτά,
— Δέ θέλω γώ το Νικολό, το γύφτο το Βερουσιανό,
θέλω το Ντούρο πουν' παιδί, πουν' παιδί και παληκάρι
και βαρεϊ και το λιογκάρι.

Η Μαριόρη παντρεύεται κι όλος ο κόσμος χαίρεται.
Ο Τριτσιμπιδας κάνει γάμο, σής Μπαρμπάσαι-
[νας το κάμπιο
και καλεϊ για συμπεθέρους, όλους τους καπεταναούς.

Η Μαριόρη απ' τή λύπη κι απ' τή φτώχεια
μαράζωσε και δυστυχισμένη πέθανε σε λίγα απ' το
γάμο της χρόνια. Ο Τριτσιμπιδας έζησε εύτυχι-
σμένος, αλλά τά παιδιά του ξεπέσανε. Η θυμησή
τους όμως μένει ζωηρή και το τραγουδι τους είναι
γνωστό όχι μόνο στην Ηλεία αλλά και σε άλλα
μέρη. Παίζεται και με τά βιολιά.

Η Άναστασά.

Ντόπιο στην Ηλεία είναι και τής Άναστασας

τό τραγουδι, που η μόδα του δέν πέρασ' ακόμα.
Θέλουμε να πούμε πως κ' η Άναστασά είτανε
απ' το όμορφο σόι τής Μαριόρης, δέ φαίνεται όμως να
είναι αλήθεια. Είναι ντόπιο όμως κ' η Άναστασά, και
θζτανε πολύ όμορφη, όπως όμορφο είναι και το τρα-
γουδι της :

Τό βλέπεις κείνο τό βουνό,
είναι ψηλά από τάλλα.

Έκει ναι πύργος γυάλινος
με κρουσταλλένια τζάμια.

Μέσα κοιμάται μια ξανθή
μιας χήρας δυχατέρα.

Και πώς θα την ξυπνήσουμε
και πώς θα τής τό πούμε.

— Ξύπνα καυμένη Άναστασά
κι άναψε τή φωτιά

και σβύσε το λιογκάρι,

γιατί μας πήρ' η χαρουργή,
πήρε το μισημέρι.

— Τό πώς να σηκωνώ λεβέντη μου
ν' από την άγκαλιά σου,

μπερδεύτηκαν τά μαλλάκια μου
στα πέντε δαχτυλά σου.

Φλεβάρης του 1908.

Κ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΝΟΥ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

— Τι εύμορφο που έπειρε ο ήλιος επάνω στα
ξανθά του μαλλά !

— Τι ήσυχα που έπαιζε το καυμένο, ολόμονα-
χο, σκυμμένο σε μια γωνίτσα τής αλήης.

Έθοβε τά μικρά του χεράκια μέσα στο χώμα,
τά άφηνε, λίγο έπειτα τά σήκωνε με προσοχή, ξε-
χώριζε τά δαχτυλάκια του, και έβλεπε να συρτα-
λάξη.

— Τι προσοχή που έδινε στο άθώο του παιχνιδι !
— Πόση όρα το κοιταζε η μάνα του ! πόση
ώρα το καμάρωνε ! ασάλευτη, μη τό ταράξη.

Τόσα πράματα πέρασαν από το νού της ! Ά-
ράδιασε όλα της τά βιάσανα, όλες τις χίρες της.

Τά νιάτα της, το γάμο της, το παιδί που είχε
χάσει ...

Τότε ξεχείλισε η λαχτάρα που είχε για τούτο, έ-
τρεξε κοντά του, τό σήκωσε στα χέρια της με δύνα-
μη, και τό φίλησε... και τό ξαναφίλησε...

ΑΣΤΗΡ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ *

Σ' όποια μικρή πατρίδα και αν γεννήθηκε η
και αν ζή ο Έλληνας, όπου και αν βρίσκεται, σε
πολιτεία ή σε χωριό, πρέπει να ενδιαφέρεται και να
φροντίζει για την κοινότητά του, πρέπει να θέλει να
φανεϊ χρήσιμος και σ' αυτήν, όπως θέλει να είναι
χρήσιμος στον έαυτό του. Και όταν φανεϊ χρήσιμος
στην κοινότητά του, πάλι στον έαυτό του θα είναι
χρήσιμος. Πρέπει να νοιώθει πάντα πως, θέλοντας
και μη, είναι δεμένος με τους τριγυρινούς του, τους
πατριώτες του, και να τους βοηθεϊ. Μόνο εκείνος
που βοηθεϊ τους άλλους μπορεί με το δικιο του να
γυρεύει και απ' αυτούς βοήθεια. Πάλι καλό δικό
του θα κάμει βοηθώντας τους. Η άλληλοβοήθεια
είναι δύναμη και του καθενός ανθρώπου και τής
κοινότητας όλης. Εκείνος που δέ βοηθεϊ, δέν είναι

*) Η αρχή του στο περασμένο φύλλο.

άξιος να τον βοηθούν και οί άλλοι, και δέν την πει-
ράζει την κοινότητα αν τύχει και χαθεϊ.

Ο άνθρωπος του κάθε τόπου, εκείνος και καλ-
λίτερα μπορεί να φροντίζει για τον τόπο του, γιατί
εκείνος και πιο κοντά είναι και κάθε μέρα τον βλέ-
πει, δηλαδή τον ξέρει καλλίτερα από κάθε άλλο
και τον πονεϊ περισσότερο.

Σαν τί βοήθεια όμως πρέπει να δίνει στους τρι-
γυρινούς του, και σαν τί φροντίδα να δείχνει για τον
τόπο του ;

Πρέπει :

Α') Να βοηθεϊ τον άλλο να βρει δουλειά. Ο άλ-
λος αυτός φυσικά πρέπει να είναι άξιος να δουλέ-
ψει. Αν είναι άκαμάτης, άνίκανος, ποιός του φταίει
αν χαθεϊ ; Ο καθένας ως κυττάζει να μεγαλώσει
την εργασία του για να μπορέσει και σ' άλλους συν-
τοπίτες του να δώσει δουλειά. Όσο μεγαλόνουν οί
δουλειές του καθενός τόσο χωρούν και παίρνουν και
άλλους. Διψά η δουλειά γι' ανθρώπους.

Β') Να φροντίζει για τή νεώτερη γενεα. Τά
σκολειά να καλλιερέψουν. Όχι να γίνουν με περισ-
σότερες τάξεις ή πιό-τερους δακτύλους, παρά να τά
επιβλέπουν καλλίτερα οί έφοροι, να είναι πάντα κα-
θαρά, άερικά, καλά χτισμένα, και δ,τι μαθαίνουν τά
παιδιά να τό μαθαίνουν αληθινά. Πολλά γράμματα
δέ θέλει ο πολός ο κόσμος. Τά παιδιά φτάνει να
μαθαίνουν καλά λιγοστά πράματα, ό,τι τους χρειά-
ζεται για τις δουλειές του χωριού ή για την τέχνη
τους, όχι άλλο. Πρέπει να μαθαίνουν και την έθνι-
κή τους ιστορία, για να ξέρουν τί είναι οί έδιοι,
ποιοί τους γέννησαν, και ποιοί είναι οί τωρινοί έχ-
τροί του έθνους. Περισσότεροι δάσκαλοι δέ χρειά-
ζονται, αλλά καλλίτεροι. Φαντάζεστε τί θα ήταν
για το έθνος ένα διδασκαλειό που θα έβγαζε δα-
σκάλους—ανθρώπους. Έπειτα και τούτο να προσέ-
χομε τó χωριό που έχει δημοτικό σκολειό ή τε-
τρατάξια άστική σχολή, δέν έχει ανάγκη σχολαρ-
χειό ή έφτατάξια άστική σχολή. Και ακόμη λιγώ-
τερο του χρειάζεται γυμνάσιο. Θα ήταν πιά τρέλ-
λα να του φτειάσουν και πανεπιστήμιο.

Μά η νεώτερη γενιά δέν ανατρέφεται μονάχα
με το σκολειό. Τών παιδιών ταιριάζουν κυνήγια, παι-
χνίδια, περίπατοι, και να ρίχνουν στο σημάδι και να
πηδούν στις τρεις και να παραβγαίνουν στο τρέξιμο
και στο κούμπι, και να παλεύουν και να ρίχνουν το
λιθάρι και να καθβαλικεύουν άλογα. Άμα τά παι-
διά δέν τά κάνουν αυτά μοναχά τους, πρέπει οί γε-
ροντότεροι να τους κεντούν και να τους σπρώχνουν
σ' αυτά. Οί γέροι είναι έχρηστοι και μάλιστα έ-
πικίνδunami, αν, επειδή κουράστηκαν αυτοί και απο-
κοιμούνται, θέλουν ν' αποκοιμισουν και τά παιδιά
τους. Τά παιδιά είναι η μελλούμενη ζωή του έθνους.
Πρώτα απ' όλα αυτήν πρέπει να σεβόμαστε.

Γ') Να φροντίζει για κοινονικά έργα—να φυ-
λάγονται τά χωράφια και τ' άμπέλια από καλούς
δραγάτες, τά δάση από δασοφύλακες έμπιστεμένους
να σιάζονται οί τοπικοί δρόμοι, ή να φτειάνονται
καινούργιοι αν χρειάζεται, να χτιζονται πετρογέφυ-
ρα, να διορθώνονται τά σκολειά, και για όλ' αυτά
να συνάζονται χρήματα.

*

Κοντά στη Σπάρτη είναι ένα χωριό που τό λέ-
γουν Βαμπακού. Μερικοί χωρικοί φύγανε στην ξενι-
τιά και ξαναγύρισαν πίσω, άλλος δίχως χρήματα
άλλος με λιγοστά. Άλλά ήτανε γνωστοί άνθρω-
ποι, και εκείνοι που έφυγαν και όσοι μένανε στο
χωριό. Συναξαν λοιπόν κάμποσα χρήματα, και έ-

πειδή ο δήμαρχος ήταν κομματάρχης του βουλευτή και ίσως όχι πολύ τίμιος άνθρωπος, και επειδή ο δήμος όλος μαζί δεν είναι τόσο συμαζεμένος σαν ένα χωριό μοναχό, και επειδή το κράτος είναι πολύ μακριά και δε βλέπει τόσο καλά τις καθημερινές ανάγκες τῶ χωριανῶν όπως τις βλέπουν οι ίδιοι οι χωριανοί—γι' αὐτά όλα πάσκισαν και έκαμην κοινότητα στο χωριό τους και τήν ορίζουν αὐτοί, για να είναι και βέβαιοι πῶς τὸ χρήμα πού συναξαν για τὸ κοινὸ δὲ θὰ πάγει στὰ χαμένα.

Ἀπὸ τὰ 1898 στὴ Βαμπακοῦ ὑπάρχει κοινότητα πού φροντίζει για όλα τὰ γενικὰ ζητήματα τοῦ χωριοῦ—διορθώνει τὸ σχολεῖο· μεταφέρει τὸ νεκροταφεῖο έξω ἀπὸ τὸ χωριό, για τὴν υγεία τοῦ τόπου—ἀρχίζει ὑδραυλικὰ ἔργα για νὰ ποτίζονται καλλίτερα τ' ἀμπέλια και τὰ περιβόλια—σιάχνει τοὺς τοπικοὺς δρόμους και τὰ γεφύρια—βάζει καλοὺς δραγάτες, και θὰ καταπιαστῆ με τὸν καιρὸ και ἄλλα πολλὰ χρήσιμα ἔργα.

Ἄμα τὰ χωριά προκόψουν, οὔτε στὴν Ἀμερικὴ θὰ πηγαίνουν οἱ χωριανοί για νὰ πλουτάνουν, οὔτε στὶς πολιτείες για νὰ σπουδάσουν, οὔτε στὴν Ἀθήνα για νὰ βρίσκουν θέσεις.

Αὐτὸ πού κάνει ἡ Βαμπακοῦ στὴν Ἑλλάδα, ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ ἔχει γνωστικούς χωριάτες πού καταλαβαίνουν τὸ συμφέρο τους, αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ κάνουν ὅλες στὴν Τουρκιὰ οἱ ἑλληνικὲς κοινότητες ἀπὸ τὰ παλιὰ τὰ χρόνια. Ὁ Τούρκος, φρόνιμος, ἔφηκε τοὺς Ἕλληνας νὰ κυβερνῶνται μόνοι τους κατὰ πῶς θέλουν αὐτοί. Δὲ σκοπίζεται για τὰ ἑσωτερικά τους ζητήματα. Γυρεύει μονάχα τὰ δασίματα, βρίσκει λογῆς ἀφορμὲς και βάζει τὸν κόσμο σὲ μπελάδες, και για κανενὸς τὸ κλλὸ δὲ νοιάζεται. Καί στὴ Βουλγαρία, ὡς τὰ τώρα, ὅπου βρίσκονταν Ἕλληνες ἦταν κ' ἑλληνικὲς κοινότητες, και ὅταν ἀποφάσισαν οἱ Βούλγαροι νὰ ξεπατώσουν τὸν Ἑλληνισμό ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴ Ρωμιλία, κατασύντριψαν τίς κοινότητες, ἀρπαξαν δηλαδὴ ἐκκλησιὰς και σχολεῖα, ἔδωξαν δεσποτάδες, παπάδες και δασκάλους, ρήμαξαν κοινοτικὰ χτήματα, τρώμαξαν τὸν κόσμο—και πᾶν οἱ κοινότητες. Οἱ Ἕλληνες αὐτοί, οἱ κακότυχοι, μὴ βρίσκοντας πια κοινότητες νὰ ζήσουν, ἔφηκαν τὰ σπίτια τους και τὰ χωράφια τους και ἔφυγαν σὲ τόπους πῶ φιλόξενους.

Στὴν Τουρκιὰ οἱ Ἑλληνικὲς κοινότητες θὰ βρίσκονταν καλὰ ἂν δὲν ἦταν οἱ Τούρκοι τόσο ἐλεινοί. Στὴ Βουλγαρία οἱ Ἕλληνες θὰ ζοῦσαν καλὰ ἂν τοὺς ἔφιναν τίς κοινότητές τους. Καί στὴν Ἑλλάδα θὰ ζοῦσαν καλλίτερα οἱ Ἕλληνες ἂν τὸ κράτος καταλάβαινε πῶς τὸ φυσικὸ τοῦ Ρωμιοῦ είναι νὰ ζῆ σὲ κοινότητες ἰδιοκυβέρνητες. Ὁ Κράτος, μὴν τοῦ παίρνεις τοῦ Ρωμιοῦ τὸ ἐνδιαφέρο για τὸ χωριό του, μὴν τοῦ κάνεις σὲ σχολεῖα, μὴν τοῦ διορίζεις σὲ τοὺς δασκάλους, μὴν τοῦ φυλάς σὲ τ' ἀμπέλια, τὰ χωράφια, τὰ δάση, μὴν τοῦ φτειάχνεις σὲ τοὺς τοπικοὺς δρόμους, γιατί τὸν λύνεις ἔτσι ἀπὸ τοὺς δεσμούς του με τὸ χωριό του. Σὺ ἔχεις ἄλλες δουλειὰς γενικώτερες. Αὐτές νὰ κυττάζεις! Ἐμὰς μονάχα νὰ μὰς ἰπιθεωρεῖς, νὰ μὰς παίρνεις στρατιώτες, νὰ μὰς ζητᾶς φόρους και νὰ μὰς βοηθεῖς, ἂν μπορεῖς, νὰ βρίσκουμε κερφάλια για μεγάλες ἐπιχειρήσεις.

Ὅπου βρεθοῦνε δέκα Ρωμιοὶ φτειάνουν κοινότητα. Συναξουν πρῶτα χρήματα για τὴν ἐκκλησιὰ. Ἄμα τὴ χτίσουν φέρνουν παπά. Ἐπειτα και τίς γυναῖκες τους. Ἐστερα, με τοὺς δίσκους τῆς ἐκκλησιᾶς συναξουν χρήματα και φτειάνουν σχολεῖο.

Τέλος φέρνουνε δάσκαλο για τὰ παιδιά τους—και νάτης ἡ κοινότητα.

Πρέπει στὴν Ἑλλάδα ν' ἀφήσουν ελεύθερα ξαντίς κοινότητες νὰ φυτρώσουν. Με τὴν τοπικὴ αὐτοδιοίκηση—ὅπου ὁ καθένας θὰ κυβερνᾶ τὸ χωριό του, και στὸ κράτος μονάχα θὰ πληρώνει τοὺς φόρους, θὰ δίνει ὅ,τι μπορεῖ για τὰ μεγάλα ἔθνικὰ ἔργα, και θὰ κάνει τὸ στρατιωτικὸ του—τὸ κράτος θὰ ἔχει καιρὸ νὰ σκεφεῖ και νὰ φροντίζει για τὰ γενικώτερα συμφέροντα τοῦ ἔθνους. Καί ἔτσι, ἐπειδὴ περισσότεροί θὰ κυβερνοῦν τὰ χωριά τους, λιγώτεροι θὰ καταπιάνονται νὰ κυβερνήσουν τὸ κράτος, και ἴσως καλλίτεροι.

Ὁ Ἑλληνισμός είναι μιὰ οἰκογένεια ἀπὸ ἑλληνικὲς κοινότητες. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἴδουμε ἑσάστεα ὅλοι.

Και εἶδες σὲ μιὰν οἰκογένεια, ἂν ὅλοι είναι γεροὶ και δουλεύει ὁ καθένας, πόση εὐτυχία και πόση χαρὰ βασιλεύει, και τί προκοπὴ; Ὁ καθένας ξέρει τὴ θέση του, δὲ λαθεύει, και βοηθεῖ και τοὺς ἄλλους. Καί εἶδες σ' ἄλλην οἰκογένεια πού είναι ποῖος ἄρρωστος ποῖος ἀδύνατος και κανεὶς δὲ δουλεύει, εἶδες πόση γρίνια και δυστυχία σωριάζεται; Ὁ καθένας ρίχνει τὰ λάθη στοῦ ἄλλουνοῦ τὴ ράχη, και δὲ βοηθοῦνται ἀναμεταξύ τους, και μακλόνουν ἀτέλειωτα.

Ἔτσι και τὸ ἔθνος. Είναι μιὰν οἰκογένεια ἀπὸ κοινότητες. Ὅταν οἱ κοινότητές του—οἱ πολιτείες και τὰ χωριά του—ἔχουν υγεία, δουλειὰ και προκοπὴ, κύτταζε πῶς προκόβει και τὸ ἔθνος ὅλο. Ὅταν πάλι οἱ κοινότητές του είναι ἀρρωστικάρικες, και οἱ ἄνθρωποι μισοδουλεύουν, δὲν είναι εὐχαριστημένοι, γρινιάζουν, παραπονιούνται, μαλλιοτραβοῦνται και γίνονται κόμματα, κύτταζε τὸ ἔθνος ὅλο πῶς παραλεῖ και στενοχωριέται και δὲ σκαλεύει πιά.

Τὸ ἔθνος μὰς δάκκερο πάλι με κοινότητες πρέπει νὰ κυβερνηθεῖ, και μόνο με κοινότητες θὰ προκόψει.

Ἡ δουλειὰ θὰ ζωντανέψει ἢ θὰ δυναμώσει τίς κοινότητες. Καί ἄμα ζωντανέφουν και δυναμώσουν αὐτές, τότε θὰ θεριέψει τὸ ἔθνος.

Ὅ,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἡ ἐπιτροπὴ για τὰ ὀνόματα τῶ «συνεικῶν» ἔχασε ν' ἀλλάξει και τὸνομα τοῦ Διμάρχου μας. Τῆς τὸ θυμίζουμε μ' ὅλο τὸ σέβας.
— Τὸ βάρβαρο ὄνομα «Μερκούρης» πρέπει ν' ἀλλάξει

και αὐτὸ και νὰ γίνει τουλάχιστο «Περικλῆς». Ἔτσι θὰ μὰς φέρνει σὲ νῦ τὸ χρυσὸν αἶμα, και θὰ ξεγυμνε τὴ σκόνη πού μὰς στραβώνει τὰ μάτια.

— Ὁ Μιστριώτης τὸ δήλωσε ρητῆ, πῶς ἂν ἐγκριθοῦν «χυδαῖκα» βιβλία αὐτὸς θὰ μεταναστεύει στὴν Ἀμερικὴ.

— Κ' ἐμεῖς τὸνε συμβουλεύουμε νὰ μὴ λείψει. Ἀνοίγουμε μάλιστα ἀπὸ σίμερα και κατάλογο «συνειφορᾶς» για τὰ ταξιδιὰτικὰ του ἔξοδα. Πρῶτος ὁ «Νουμάς» γράφεται για 50 δραχμές.

— Ἐλπίζουμε πῶς ὅλοι οἱ φίλοι θὰ τρέξουνε νὰ γραφοῦνε για σημαντικὰ ποσά. Γιατί πρέπει ὁ Μιστριώτης νὰ ξεβγαλεῖ μ' ὅλες τίς τιμές τοῦ πολέμου, και ... με πρώτη θέση στὸ βιπέρι.

— Ὁ σοφὸς καθηγητῆς κ. Ρίγας Νικολαΐδης ἔγραψε ἄρθρο στὶς «Ἀθήναι» τοῦ Πῶπ, κ' εἶπε πῶς οἱ δημοτικιστὰδες ἔχουνε βίδα.

— Ὁραῖο κομπλιμέντο για τὸ συνιδερό του κ. Φωκά.

— Μ' αὐτὸ δὲν είναι καινούριο. Τῆ εἶπε ἄλλοτε και ὁ φρενολόγος Κιτσαρᾶς και ὁ ἐκφυλολόγος Μεταυστῆς.

— Ἡ ἀπάντησι, στὰ τέτα βρισκαται στὸν τρίτο τόμο τοῦ «Νουμά», σὲ σημαντικὸ ἐπιστημονικὸ ἄρθρο τοῦ Φωτιάδη.

— Ἐκεῖ ἀποδειγνεται πῶς τὸ νὰ εἶσαι γιατρός τῆς τρέλλας, δὲ σημαίνει καθόλου πῶς και σὺ δὲ βλάπτῃς ἀπὸ τὴν ἴδι ἀρρώστια.

— Ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς κ. Μπασιᾶς, είναι ἀληθινὸς και πιστὸς ἀντικαταστάτης τοῦ Λεβίδη.

— Στὸν ἐπικῆδοιο τοῦ βουλευτῆ Ἀγαθολκῆ παράταξε τοὺς Ἀττικισμοὺς με ἀπλοχερί. Ἡ ἐπιβίβλαξ Φύια» πῆρε κ' ἔδωσε.

— Ἡ «Ἀκρόπολις» τίς ἄλλες μὰς πλεροφόρησε πῶς ὁ Λεβίδης τὰ κάνει αὐτὰ, γιατί ὕστερα ἀπὸ τὸν περσινὸ τύφο, ἔπαθε «διανοητικὴ κατάρπωση». Μὲ ὁ κ. Μπασιᾶς τί ἔπαθε;

— Τὸ γράφει τοῦ «Νουμά» τώρα, τοὺς καλοκαιρικῆτικους μῆνες, θάνα ἄνοιχτὸ μονάχα ἀπομνησήμερο, 5—7.

— Τὸ ξεκαθυμίζουμε στοὺς φίλους, πῶς ὅσο στέλνουν ὅλη για τύπωμα πρέπει νὰ γράφουν στὸ φάκελλο «Για τύπωμα», και ὅσο στέλνουνε γράμματα προσωπικά για τὸν ἐκδότη τοῦ «Νουμά» νὰ γράφουνε στὸ φάκελλο τῆ λέξη «Προσωπικὸ».

— Ἄσταμε τώρα ἐργαστήκαμε για τὸ κομμα, καιρὸς πιά νὰ ἐργαστοῦμε δᾶ και ἐμπρός και για τὸν τόπο». Τὰ εἶπες λένε, ὁ Θεοτόκης τὰ λογικὸ αὐτὰ και δὲν κοκκίνισε καθόλου.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Γ. Μαρτ. στο Βολο. Ἄσκημα κάνεις νὰ μὰς στέλνεις ὅ,τι γράφεται ἐναντίο τοῦ κ. Ζᾶγ. και νὰν τὸ στολίζει, και με δικές του βρισιὰς. Τί σοῦ γρωστοῦμε. βλοχημένες και γιατί μὰς φαρτώνεσαι; Ὅ,τι ἔχεις, σῦρε και ξεμπερδέψέ το με τὸν ἴδιο και ἀφίσε μὰς ἐμὰς ἡσυχους. Μὲς πέθανες πιά

ΔΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟΥ 1908

4	ΜΕΓΑΛΑ ΚΕΡΑΗ	ΕΞ	100,000 Δρ.	400,000
4	»	»	25,000	100,000
4	»	»	10,000	40,000
12	»	»	5,000	60,000
20	»	»	1,000	20,000
1644	»	»	100	164,400
2312	»	»	0	113,600
4000 ἐν ὅλῳ κέρδη ἀξίας δραχμῶν.....				900,000

Μέχρι τῆς πρώτης κληρώσεως (2:10 Ἀπριλίου 1908) θὰ ἐκδοῦναι μόνον 50,000 τετραδράχμων γραμματίων ὕπ' ἀριθ. 1—300,000. Μόνον οἱ ἀριθμοὶ ο἗τοι θὰ τεθῶσιν ἐντὸς τῆς κληρωτέδος κατὰ τὴν κληρωσιν ταύτην. Κατόπιν θὰ ἐκδοῦναι μονόδραχμα γραμμάτια ἰσχύοντα διά μίαν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων, ὕπ' ἀριθ. 300,000 ἄχρις 1,000,000, θὰ προστεθῶσι δὲ ἐντὸς τῆς κληρωτέδος και οἱ ἀντιστοιχοὶ ἀριθμοί.

Γραμμάτια πωλοῦνται. Εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα και λοιπὰς δημοσίας ἀρχάς, εἰς τὰς Τραπεζάς, εἰς τοὺς σταθμάρχας και στασιάρχας τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς διαχειριστὰς τῶν μονοπωλίων και τὰ πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων πρὸς δραχμὰς τέσσαρας ἑκαστον, ἰσχύον διά τὰς τέσσαρας κληρώσεις και πρὸς δραχμὴν μίαν ἑκαστον γραμματίου, ἰσχύον διά μίαν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων.

Διά πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου και τῶν Ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν εἰς Ἀθήνας. Ἡ πόλις τῶν γραμματίων ἀρχεται ἀπὸ 1/14 Ἰανουαρίου 1908. Ὁ διευθύνων τμηματόχης **Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ**